

Vinterns dummaste pippi!

Normalt är det lätt att samarbeta med simmande fåglar. Jag respekterar dem och de respekterar mig. Girar jag åt vänster simmar de åt höger. Drar jag mig åt höger tar de några bentag åt vänster. Rundar jag dem på sjösidan drar de sig lite närmare land. Paddlar jag nära land drar de sig mot djupare vatten. När vi är som närmast har vi ögonkontakt och utväxlar en omärklig nick av samförstånd, sedan återgår fågellivet till det normala och jag paddlar vidare nöjd och belåten.

Så här gör änder, ejdrar, skrakar, snäppor, måsar, trutar, tärnor, grisslor och skarvar. Skarvarna har förstås lite större säkerhetsavstånd och måsar och trutar lite mindre. Men så har vi svanarna - dessa dumma, dumma svanar. För det första simmar de alltid och med oomkullrunkelig konsekvens iväg i precis den riktning du kommer paddlande i. För det andra drar deras mikroskopiska hjärnor alltid och med samma oomkullrunkeliga konsekvens fullständigt fel slutsatser av det de ser.

Girar jag försiktigt åt höger så kan man ge sig fasan på att svankraken pallrar sig iväg åt höger med allt nervösare sprattlande med fötterna och får mig att känna mig som en pervers vintermarodör som njuter av att skrämma fåglar. Försöker jag lura den genom att gira snabbt vänster hinner jag knappt påbörja giren förrän svaneläendet hysteriskt försöker komma undan just åt... ja, du vet!

När detta bisarra följa-John-fast-tvärtom har pågått en stund med stigande irritation respektive nervositet, lyfter så slutligen svanen. Med frenetiskt plaskande och smällande vingar och stor energiförbrukning springer den tungt och mödosamt igång och lämnar mig arg, frustrerad och med dåligt samvete för att jag tvingat den att slösa med sin mödosamt hopsamlade vinterenergi på en fullständig onödig start.

Ändå är detta bara början. Lyfter en svan så lyfter minst tio till oavsett om det behövs eller ej och åstadkommer ett uppseendeväckande spektakel. Folk på stränderna stannar och tittar och deras avoghet kommer rullande som dimma över vattnet - "Vad skulle det vara bra för, att skrämma upp de stackars rara pippifåglarna?" JAMEN, JAG SKALL VÄL INTE BEHÖVA GIRA ÄNDA ÖVER TILL DANSKA SIDAN FÖR ATT KOMMA HEM I FRED? Förresten har de säkert svanar på danska sidan också. Så förlåt mig kära djurvänner, men om svanar tycker jag inte. I varje fall inte när jag sitter i min kajak.

Björn Thomasson, 1998